

۱- عَيْنَ الصَّحِيحِ فِي التَّرْجُمَةِ :

«لِلكَلَامِ آدَابٌ يَجِبُ عَلَى الْمُتَكَلِّمِ أَنْ يَعْمَلَ بِهَا وَيَدْعُو الْمُخَاطَبِينَ إِلَى الْعَمَلِ الصَّالِحِ وَأَنْ لَا يُجَادِلَهُمْ بِتَعَنُّتٍ.»

- (الف) گوینده باید به آداب سخن گفتن عمل کند و مخاطبان را به کارهای شایسته دعوت کند و با آنها سرزنش آمیز رفتار نکند.
- (ب) حرف زدن باید با ادب باشد و متکلم به آن عمل کند و با کاری شایسته مخاطبین خود را فراخواند و به قصد مچ گیری با هم گفت و گو نکنند.
- (ج) برای کلام آدابی هست و گوینده طبق آن رفتار میکند و با رفتار شایسته دیگران را مخاطب قرار می دهد و با مچ گیری با هم ستیز نمی کنند.
- (د) سخن گفتن آدابی دارد که گوینده باید به آن عمل کند و مخاطبان را به کار نیک فراخواند و به قصد مچ گیری با آنها گفت و گو نکند.

۲- عَيْنَ الصَّحِيحِ فِي التَّرْجُمَةِ:

«أُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ.»

- (الف) با پندهای نیکویی به سوی پروردگار دعوت کردم.
- (ب) با اندرز نیکو به راه پروردگارت فرا می خوانم.
- (ج) حتما با اندرز های نیک به سوی پروردگار دعوت کن.
- (د) با پند و اندرز نیکو به راه پروردگارت فرا بخوان.

۳- عَيْنَ التَّرْجُمَةِ الصَّحِيحَةِ: «جَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ»

- (الف) به روشی نیکو ستیز کن.
- (ب) با آنها به صورتی که بهترین است گفتگو کرد.
- (ج) آنها با روشی که نیکوتر است مجادله کردند.
- (د) با آنها به روشی که نیکوتر است گفتگو کن.

۴- عَيْنَ التَّرْجُمَةِ الصَّحِيحَةِ:

(الف) كَلَّمَ النَّاسَ عَلَى قَدْرِ عُقُولِهِمْ: مردم به اندازه عقلشان سخن گفتن.

(ب) لَا تَتَّقُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ: از آن چه که برایت نسبت به آن علم نیست پیروی نمی کنی.

(ج) عَوَّدُ لِسَانِكَ لِيَنَّ الْكَلَامَ: عادت کن سخن نرم بر زبان بیاوری.

(د) اتَّقُوا مَوَاضِعَ التُّهْمِ: از جایگاه های تهمت ها بپرهیزید.

۵ - عَيْنَ التَّرْجَمَةِ الصَّحِيحِ:

(الف) المتكلم يُعَرِّفُ بِكَلِمَةٍ : گوینده را با سخنانش می شناسند.

(ب) يَجِبُ أَنْ يَكُونَ كَلِمَكَ لَيْناً وَ عَلَى قَدْرِ عُقُولِ الْمَسْتَمْعِينَ : سخت باید نرم باشد و به اندازه عقل های گوش دهندگان باشد.

(ج) قَدْرَةُ الْكَلَامِ أَقْوَى مِنَ السَّلَاحِ : قدرت سخن از قوی ترین سلاح ها است.

(د) تَكَلَّمَ حَتَّى أَرَاكَ : از وقتی تو را دیدم حرف میزنی.

۶ - عَيْنَ التَّرْجَمَةِ الصَّحِيحَةِ:

« يَجِبُ عَلَيْنَا الْاجْتِنَابُ عَنْ ذِكْرِ الْأَقْوَالِ الَّتِي فِيهَا إِحْتِمَالُ الْكُذْبِ »:

(الف) بر ما واجب است دور شدن از حرف هایی که احتمال کذب آن می رود.

(ب) ما باید دور شویم از بیان سخنانی که احتمالاً دروغ است.

(ج) واجب است که از گفتن سخن دروغ و کذب محض اجتناب کنیم.

(د) باید از گفتن سخنانی که در آن احتمال دروغ است دوری کنیم.

۷ - عَيْنَ الصَّحِيحِ فِي الْمَفْرَدَاتِ:

(الف) أَدْعُ: فرا میخوانم

(ب) التُّهْمُ: تهمت

(ج) عَوَّدَ: عادت کرد

(د) لَاتَّقِفُ: پیروی نکن

۸ - عَيْنَ الصَّحِيحِ فِي الْمَفْرَدَاتِ:

(الف) قَلَّةٌ: کمی

(ب) الزَّلُّ: لغزید

(ج) لَيْنٌ: نرمی

(د) لَا يَسْمَعُ: گوش داده نمی شود

۹ - عَيْنَ الْخَطَأِ فِي الْمَفْرَدَاتِ:

(الف) بَرْنَامِجٌ: برنامه ها

(ب) فُحْشٌ: گفتار و کردار زشت

(ج) مَرٌّ: تلخ

(د) جَرٌّ: کشید

۱۰ - عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ الْحَقِيقَةِ وَالْوَاقِعِ:

(الف) قَدْرَةُ الْكَلَامِ تَكُونُ أَقْوَى مِنَ السَّلَاحِ دَائِمًا.

(ب) مَنْ خَافَ النَّاسَ مِنْ لِسَانِهِ فَهُوَ قَوِيٌّ.

(ج) يُعَرِّفُ الْإِنْسَانَ عِنْدَمَا يَعْمَلُ عَمَلًا فَقَطْ لَا عِنْدَمَا يَتَكَلَّمُ.

(د) يَجِبُ عَلَيْنَا أَنْ نَخَافَ مَوَاضِعَ التُّهْمِ دَائِمًا.

۱۱- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ الْحَقِيقَةِ وَالْوَاقِعِ:

(الف) يَجِبُ عَلَيْنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ مَا لَيْسَ لَنَا بِهِ عِلْمٌ.

(ب) يَسْتَطِيعُ الْإِنْسَانُ قَدْ يُعَوِّدُ لِسَانَهُ لِيَنْ الْكَلَامَ.

(ج) عَلَيْنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ النَّاسَ عَلَى قَدْرِ قُلُوبِهِمْ.

(د) مِنْ آدَابِ الْكَلَامِ قَلْتُهُ.

۱۲- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ الْحَقِيقَةِ وَالْوَاقِعِ:

(الف) الْمَرْءُ مَخْبُوءٌ وَرَاءَ عَقْلِهِ.

(ب) عِنْدَمَا يَكُونُ الْكَلَامُ أَقَلَّ مِنْ عَقُولِ الْمُسْتَمْعِينَ يَكْسِبُ مَوَدَّتَهُمْ جَدًّا.

(ج) لَا يَجِبُ عَلَى الْمَرْءِ أَنْ يَكُونَ عَامِلًا بِمَا يَقُولُ.

(د) خَيْرُ الْكَلَامِ مَا قَلَّ وَ دَلَّ.

۱۳- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ قَوَاعِدِ التَّرْجُمَةِ: «رَأَيْتُ طِفْلاً يَمْشِي بِسُرْعَةٍ»

(الف) دیدم کودکی سریع راه می‌رود. (ب) کودک به سرعت راه می‌رفت و مرا دید.

(ج) کودک تا مرا دید سریع پیاده روی کرد. (د) کودکی را دیدم که به سرعت راه می‌رفت.

۱۴- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ قَوَاعِدِ التَّرْجُمَةِ: «اللَّهُمَّ نَعُوذُ بِكَ مِنْ قُلُوبٍ لَا تَخْشَعُ»

(الف) خدایا از دل‌های بدون خشوع و فروتنی به تو پناه می‌بریم.

(ب) خدایا به تو پناه بردیم از دلی که فروتن نمی‌شود.

(ج) خدایا پناه بر تو از دل‌هایی که خشوع ندارند.

(د) خدایا به تو پناه می‌بریم از دل‌هایی که فروتنی نمی‌کنند.

۱۵- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ قَوَاعِدِ التَّرْجُمَةِ: «أَعْطَيْتُ هَدِيَّةً لَأُمِّي بِمُنَاسَبَةِ يَوْمِ الْأُمِّ قَدْ إِشْتَرَيْتَهَا قَبْلَ قَلِيلٍ.»

(الف) هدیه روز مادر که به مادرم هدیه کردم مدتی قبل خریدم.

(ب) هدیه ای که به مناسبت روز مادرم دادم قبلاً خریده ام.

(ج) هدیه روز مادر را کمی قبل خریده بودم.

(د) هدیه ای به مناسبت روز مادر به مادرم دادم که کمی قبل آن را خریده بودم.

١٦- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ قَوَاعِدِ التَّرْجَمَةِ: « أَحِبُّ شَبَاباً يَجْتَهِدُونَ فِي سَبِيلِ الْعِلْمِ. »

(الف) جوانان تلاش کننده در راه علم را دوست دارم.

(ب) جوانانی که در راه علم تلاش میکنند محبوب ترین هستند.

(ج) جوانی که در راه علم تلاش و کوشش کند دوست داشتنی است.

(د) جوانانی را دوست دارم که در راه علم تلاش کنند.

١٧- عَيْنَ الصَّحِيحِ عَلَى حَسَبِ قَوَاعِدِ التَّرْجَمَةِ: « كُنْتُ أُبْحَثُ عَنْ كِتَابٍ يُنَاسِبُ مِمَّنْهُ قَدْرَهُ. »

(الف) کتاب مناسب با ارزشی جستجو می کردم.

(ب) در جستجوی کتابی بودم که قیمت مناسب با ارزشش داشته باشد.

(ج) درباره یک کتاب با ارزش بحث می کردم که قیمتش مناسب بود.

(د) دنبال کتابی می گشتم که قیمتش با ارزشش متناسب باشد.

١٨- عَيْنَ الْخَطَأِ فِي نَوْعِ الْأَفْعَالِ الَّتِي تَحْتَهَا خَطٌ:

(الف) تَكَلَّمُوا تُعْرَفُوا: مضارع (ب) مَن خَافَ النَّاسَ مِّنْ لِسَانِهِ فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ: ماضی

(ج) لَا تَقْفُ مَا لِي سِ لَكَ بِهِ عِلْمٌ: مضارع منفی (د) فَكَّرْتُ ثُمَّ تَكَلَّمْتُ تَسَلَّمَ مِنَ الزَّلَّةِ: مضارع

١٩- عَيْنُ فِعْلِ يَمْكُنُ أَنْ يَكُونَ مَاضِيًا أَوْ أَمْرًا:

(الف) كَلَّمَ كَلَّم (ب) تَكَلَّمُوا

(ج) سَافَرُوا (د) أَدَعُ

٢٠- عَيْنُ فِعْلٍ مِنَ الْأَفْعَالِ الَّتِي تَحْتَهَا خَطٌ لِانْتِزَاعِهِ بِشَكْلِ (مُضَارِعِ التَّزَامِي):

(الف) تَكَلَّمْتُ حَتَّى لَوَّكْتُ (ب) وَجَدْتُ بَرْنَامَجَ يُسَاعِدُنِي عَلَى تَعَلُّمِ الْعَرَبِيَّةِ.

(ج) عَلَيْنَا أَنْ لَانَجِّحَ الْآخِرِينَ. (د) يَعْجِبُنِي عَيْدٌ يَفْرَحُ فِيهِ الْفُقَرَاءُ.

٢١- عَيْنُ عِبَارَةٍ فِيهَا تَكُونُ الْآيَةُ أَوْ الْحَدِيثُ مَنَاسِبَةً لِلتَّوْضِيحَاتِ التَّالِيَةِ عَلَى التَّرْتِيبِ:

« قُدْرَةُ الْكَلَامِ أَقْوَى مِنَ السَّلَاحِ، مِنْ آدَابِ الْكَلَامِ قَلَّتْهُ، رُبَّ كَلَامٍ يَجْلِبُ لَكَ الْمَشَاكِلَ. »

(الف) الْكَلَامُ يَجْرُ الْكَلَامُ تَكَلَّمَ حَتَّى أَرَاكَ، فَكَّرْتُ ثُمَّ تَكَلَّمْتُ تَسَلَّمْتُ مِنَ الزَّلَّةِ.

(ب) خَيْرُ الْكَلَامِ مَاقَلٌّ وَ دَلٌّ، كَلَّمَ النَّاسَ عَلَى قَدْرِ عَقُولِهِمْ، اتَّقُوا مَوَاضِعَ التَّهْمِ.

- (ج) رَبُّ كَلِمٍ كَالْحُسَامِ، خَيْرِ الْكَلَامِ مَا قَلَّ وَ دَلَّ، فَكَّرْتُ ثُمَّ تَكَلَّمْتُ تَسْلَمٌ مِنَ الزَّلَّةِ.
- (د) مَنْ خَافَ النَّاسَ مِنْ لِسَانِهِ فَهُوَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ، خَيْرِ الْكَلَامِ مَا قَلَّ وَ دَلَّ، الْكَلَامُ يَجْرُ الْكَلَامِ.

٢٢- عَيْنُ الصَّحِيحِ فِي إِمْلَاءِ الْفَرَاغِ حَسَبَ الْأَحَادِيثِ أَوْ الْآيَاتِ:

- (الف) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُولُوا قَوْلًا.....«شديداً».
- (ب) أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ وَ جَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ.....«حَسَنٌ».
- (ج) الْكَلَامُ ..... الْكَلَامُ «لَا يَجْرُ».
- (د) إِنَّ الْمَرْءَ ..... تَحْتَ لِسَانِهِ «مَخْبُوءٌ».

٢٣- عَيْنُ الصَّحِيحِ فِي إِمْلَاءِ الْفَرَاغِ حَسَبَ الْأَحَادِيثِ أَوْ الْآيَاتِ :

- (الف) إِنَّ مِنْ شَرِّ عِبَادِ اللَّهِ مَنْ تُكْرَهُ مُجَالَسَتُهُ لِ.....هـ«مَخْبُوءٌ».
- (ب) قُلِ الْحَقُّ وَ إِنْ كَانَ.....«حُلُوءًا».
- (ج) لَا تَقُلْ مَا لَا تَعْلَمُ بَلْ لَا تَقُلْ..... مَا تَعْلَمُ «بَعْضٌ».
- (د) لَا تُحَدِّثْ مَا..... تَكْذِيبُهُ «تَخَافُ».

٢٤- عَيْنُ الصَّحِيحِ فِي الْمَحَلِّ الْإِعْرَابِيِّ:

- (الف) جَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ. «خبر»
- (ب) إِنَّ الْمَرْءَ مَخْبُوءٌ تَحْتَ لِسَانِهِ. «جار و مجرور»
- (ج) قُلِ الْحَقُّ وَ إِنْ كَانَ مِرًّا. «مفعول»
- (د) اتَّقَى النَّاسَ مَنْ قَالَ الْحَقَّ. «فاعل»

٢٥- عَيْنُ عِبَارَةٍ لَيْسَ فِيهَا الْفِعْلُ الْمَجْهُولُ:

- (الف) الْمُتَكَلِّمُ يَعْرِفُ بِكَلِمَتِهِ.
- (ب) يَجِبُ أَنْ يُسَلَّمَ قَبْلَ التَّكَلُّمِ.
- (ج) رَبُّ تَجَلَّبَّ الْمَشَاكِلَ عَنْ طَرِيقِ الْكَلَامِ.
- (د) لَا تُحَدِّثْ مَا تَخَافُ تَكْذِيبَهُ.

٢٦- عَيْنُ الْخَطَأِ فِي الْمَكْتُوبِ:

- (الف) الرِّيحُ خَرَبَتْ بَيْتًا جَنْبَ شَاطِئِ الْبَحْرِ. «مبتدا-مضاف إليه»
- (ب) سَافَرْتُ إِلَى قَرْيَةٍ شَاهَدْتُ صَوْرَتَهَا أَيَّامَ صِغَرِي. «جار و مجرور- مضاف إليه»
- (ج) الْكَلَامُ يَجْرُ الْكَلَامِ. «مبتدا-مفعول»
- (د) إِرْضَاءَ النَّاسِ غَايَةٌ لِاتُّدْرَكَ. «مبتدا-خبر»

٢٧- عَيْنُ الْخَطِّ فِي الْجَمْعِ:

الف) حَفَلَةٌ- حَفَلَات (ب) إِبْن- أَبْنَاء (ج) كَبِيرَةٌ- كِبَائِر (د) إِعْصَار- أَعْصِير

٢٨- عَيْنٌ مَا يَخْتَلِفُ نَوْعُهُ عَنِ الْبَقِيَّةِ:

الف) أَزْهَار (ب) أَسَاوِر (ج) إِعْصَار (د) إِخْوَان

٢٩- عَيْنٌ مَا يُمَكِّنُ أَنْ يَكُونَ الْفِعْلُ أَوْ الْمَصْدَرُ:

الف) تَعْلِيم (ب) مُشَاهَدَةٌ (ج) إِسْتِخْرَاج (د) تَفَكُّر

٣٠- عَيْنُ الصَّحِيحِ فِي مَعْنَى الْمَفْرَدَاتِ عَلَى التَّرْتِيبِ « أَلْفَانِ- تَعْلِيمِ- مَعْمَرَةٌ- مَزَارِعِ- إِعْصَارِ- حَاسِبِ » :

الف) دويست- ياد دادن- عمر کننده- مزرعه ها- طوفان ها- ماشين حساب.

ب) دو هزار- ياد گرفتن- عمران و آباداني- کشاورز- طوفان- كامپيوتر.

ج) دويست- آموختن- تعمير كردن- مزرعه- باد هاي تند- ماشين حساب.

د) دو هزار- ياد دادن- كهنسال- کشاورز- گردباد- رايانه.

٣١- عَيْنٌ مَا لَيْسَ فِيهِ مَفْعُولٌ:

الف) الْكِتَابُ صَدِيقٌ يَنْقُذُكَ مِنْ مَصِيبَةٍ.

ب) يُعْجِبُنِي عَيْدٌ يَفْرَحُ الْفُقَرَاءُ.

ج) إِنَّ مِنْ شَرِّ عِبَادِ اللَّهِ مَنْ تُكْرَهُ مُجَالَسَتُهُ لِفُحْشِهِ.

د) كَلَّمَ النَّاسَ عَلَى قَدْرِ عَقُولِهِمْ.

٣٢- عَيْنٌ مَا يَكُونُ غَرِيبًا فِي هَذِهِ الْمَجْمُوعَةِ:

الف) قَشْر (ب) لُبَّ (ج) غَاز (د) نَوَى

٣٣- عَيْنٌ مَا يَكُونُ غَرِيبًا فِي هَذِهِ الْمَجْمُوعَةِ:

الف) فَسْتَان (ب) قَمِيص (ج) سِرْوَال (د) سِوَار

٣٤- عَيْنٌ فِعْلًا مِنَ الْأَفْعَالِ الَّتِي تَحْتَهَا خَطٌّ يَخْتَلِفُ عَنِ الْبَقِيَّةِ نَوْعُهُ:

الف) تَكَلَّمَ حَتَّى أَرَاكَ. (ب) أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ.

ج) قَوْلُوا قَوْلًا سَدِيدًا. (د) الطَّلَابُ إِنْتَفَوْا مَوَاضِعَ التَّهْمِ.